
“We need men who can dream of things that never were.” – John F. Kennedy

วันที่ 25 พฤษภาคม 1961 ประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี แถลงต่อหน้าที่ประชุมกองเกรสว่าเขาจะส่งชายคนแรกไปเหยียบดวงจันทร์ให้ได้ภายในทศวรรษที่ 60

พอฟังแล้วหลายคนอาจคิดว่าประธานาธิบดีคนนี้ช่างเพ้อฝันเหลือเกิน จะเป็นไปได้อย่างไรที่คนจะไปดวงจันทร์ ถึงจะทำได้ มันก็น่าจะใช้เวลามากกว่านั้น เพราะต้องใช้เงินลงทุนมหาศาล แถมยังต้องเตรียมความพร้อมทั้งด้านเทคนิค บุคลากร และอื่น ๆ อีกมากมาย

แต่ความฝันที่คนอื่นมองว่าไกลเกินเอื้อมก็เป็นความจริงขึ้นมา วันที่ 20 กรกฎาคม 1969 สหรัฐอเมริกาส่งยาน Apollo 11 ขึ้นไปในอวกาศ และชายชื่อ นีล อาร์มสตรอง เป็นมนุษย์คนแรกที่ได้ไปเหยียบดวงจันทร์

ผมชอบที่เคนเนดีบอกว่าเราต้องการคนที่กล้าฝันถึงสิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อน

แต่แค่ฝันอย่างเดียวคงไม่พอ เราต้องมีคนที่มุ่งมั่นด้วย ตั้งเป้าหมายให้สูง และหาหนทางไปให้ถึง

แทนที่จะตั้งเป้าปีต่อปี เคนเนดีมองข้ามขีดเป็นสิบปี เขาตั้งเป้าว่าอเมริกาจะต้องเป็นชาติแรกที่ส่งคนไปลงดวงจันทร์ให้ได้ภายในสิบทศวรรษที่ 60 หลังจากนั้นเขาถึงวางแผนย้อนหลังไปว่า เพื่อจะไปให้ถึงดวงจันทร์ในอีกสิบปีข้างหน้า เขาต้องการอะไรบ้าง งบประมาณเท่าไร และต้องมีศูนย์วิจัยอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ก็เหมือนกับการทำธุรกิจ เมื่อก่อนเวลาเราตั้งเป้าหมายการดำเนินงานของบริษัท เรามักจะมองเพียงแค่ว่าปีต่อไปเราจะมียอดลูกค้าเท่าใด มาร์เก็ตแชร์เท่าไร มีรายได้แค่ไหน โดยคำนวณงบประมาณเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา

แต่ถ้าใช้วิธีคิดแบบเคนเนดี เราจะกำหนดแผนการทำงานโดยดูที่เป้าหมายของอีก 5 ปี หรือ 10 ปีข้างหน้าเป็นหลัก เพราะฉะนั้นวิธีการกำหนดแผนงานในปีหน้าเพื่อปูทางให้เราไปถึงเส้นชัยที่เราตั้งไว้ก็คงจะต่างจากวิธีคิดแบบเดิมที่เคยใช้ในอดีตที่ผ่านมา

การที่เรากล้าฝันถึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ทำให้เรามองอนาคตต่างไปจากเดิม

แต่ฝันคนเดียวไม่สนุกหรอกครับ ต้องแบ่ง ๆ ความฝันให้คนอื่นด้วย

ผมว่าการที่อเมริกาสามารถส่งนีล อาร์มสตรอง ไปดวงจันทร์ได้ คงไม่ใช่เพราะมันคือความฝันของประธานาธิบดีเพียงคนเดียว แต่เป็นความฝันของคนทั้งชาติที่รู้สึกอยากเข้ามามีส่วนร่วมในความฝันนี้ด้วยกัน

มีเรื่องเล่ากันว่าตอนที่มีการตั้งองค์การนาซ่าใหม่ ๆ มีนักข่าวสนใจไปทำข่าวกันมาก วันหนึ่งนักข่าวมีนัดสัมภาษณ์ผู้บริหารที่ชั้นบน แต่พอดีเหลือบไปเห็นคุณลุงคนหนึ่งกำลังดูพื้นในลิอบบี้ด้วยท่าที่ขะมักเขม้น เพราะสงสัยว่าอะไรทำให้ลุงคนนี้มีความสุขกับการทำงานขนาดนั้น เขาเลยเดินเข้าไปถาม ลุงเงยหน้าขึ้นมองแล้วยิ้มก่อนจะตอบว่า “เพราะผมภูมิใจที่กำลังเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกาในการส่งมนุษย์คนแรกไปเหยียบดวงจันทร์”

การได้ทำงานในนาซ่า ถึงแม้จะเป็นแค่พนักงานตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง แต่คุณลุงคิดว่าถ้าไม่มีใครเก็บกวาดทำความสะอาด เจ้าหน้าที่ที่ทั้งหลายก็คงทำงานได้ไม่ราบรื่น และอเมริกาก็คงไปไม่ถึงดวงจันทร์เช่นกัน

ผมกับเพื่อนร่วมงานก็มีการตั้งเป้า “Man on the Moon Goal” ไว้เหมือนกันครับ แต่คงบอกรายละเอียดตรงนี้ไม่ได้ ที่แน่ ๆ คือมันอาจดูไกลเกินเอื้อมในวันที่เรากำหนดมันขึ้นมา แต่เราเชื่อว่าถ้าเรากล้าที่จะฝันและทำให้คนทั้งบริษัท ไม่ว่าเขาจะเป็นใครหรือตำแหน่งอะไรก็ตาม เชื่อในฝันเดียวกัน วันหนึ่ง ฝันนั้นจะต้องเป็นจริง

และวันนี้ผมว่าผมเริ่มมองเห็นแล้วล่ะครับว่าดวงจันทร์ไม่ได้ไกลอย่างที่คิด.